

eZine

of Modern Texts in Translation

Translation Café

Nr 233

12 septembrie 2023

Simone Mansell Broome

Poeme și interviu, traduse în limba română de
absolventa MTTL

Elena-Alexandra Papadopol

Thank you
Anne Stewart!
poetry p f

<http://www.poetrypf.co.uk/>

Coordonator: Lect. Dr. Christian James

Redactor de număr: Silvia Petrescu

Translation Café

eZine of
Modern Texts
in Translation

**Director
Lidia Vianu**

MTTLC
Masteratul pentru Traducerea
Textului Literar Contemporan
mttlc.ro

ISSN 1842-9149

© Mttlc <http://revista.mttlc.ro/>

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare și publicitate: **Cristian Vișea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Translation
Café

Nr 233

Poeme și interviu cu poeta Simone Mansell Broome
traduse în limba română de
Elena-Alexandra Papadopol,
absolventă MTTL

1

Poeme și interviu
cu poeta

Simone Mansell Broome

traduse în limba română de
absolventă MTTL

Elena-Alexandra Papadopol

Cuprins

Prudence la hotelul Reid's	p. 4
Permacultură	p. 5
Potrivită pentru scop	p. 6
Vise reci	p. 7
Electrizare	p. 8
Fără câini desculți...(sau serviciu clienți, stil magazine de pe plajă)	p. 9
Fiul	p. 10
Rochia turcoaz	p. 11
Poveste de noapte bună	p. 12
Zăpadă	p. 13
Fluturi	p. 14
Săpături	p. 15
Mamă vitregă	p. 16
Nigella	p. 17
Cuvintele sunt tot ce ne rămân...	p. 18
Perforator	p. 19
Legato-ul	p. 20
Vlăstari	p. 21
Salutări din Woop Woop!	p. 22
Mănăstire	p. 23
Aveam 3 ani, o cafenea italiană, Pembrokeshire...	p. 24
Ursuleți gumați	p. 25
Acces de furie	p. 26
Țesături	p. 27
Liliac la festin	p. 28
Cinci schimburi	p. 29
12 septembrie	p. 30
Avocado	p. 31
Casablanca	p. 32
Zeița domestică	p. 33
Bronz fals	p. 34
Nou-venită	p. 35
Rafale	p. 36

Nu cred că se află aici	p. 37
Tatăl lui Jennifer	p. 38
Pisici la ceai	p. 39
Obiecte pierdute	p. 40
Cârțița	p. 41
Fără flori	p. 42
Întâlnire cu localnicii	p. 43
Scoici și fuste cu volane	p. 44
Șerbet de lămâie	p. 45
Ultima noapte	p. 46
Cer de iarnă	p. 47
Duhul din lampă	p. 48
Sticla cu apă caldă	p. 49
Cântec de leagăn	p. 50
Nu am luat cina în Islamabad	p. 51
Odă vulpoiului	p. 52
În această dimineață	p. 53

Prudence la hotelul Reid's

Doamna Prudence Jellicoe se apleacă
de la balconul hotelului Reid's: l-ai văzut
când căutai, dădeai „search”, este făcut în mod ilicit din sticlă
pe un coridor acoperit cu mochetă -

ca luat din revistă. Nu ți-a mai păsat de
întâlnirea ta de la ora 15 cu fursecuri,
sandvișurile micuțe fără crustă,
ai vrut să aduni aromele anilor 1920,

ai vrut să respiri mirosul autentic. Ți se spune că
ea a putut să scape doar de acea călătorie - Prudence joacă
adânc, plutește pe Atlantic, o femeie băiețoasă
severă și stilată, zveltă precum Zelda sau Daisy,

cuceritoare a elementelor, nu e deloc o subretă falsă.
Te întorci la cele mai frumoase imagini ale lui Dixon
care se arată pe vesela din argint, prăjitură Madeira,
haine elegante.

Permacultură

Trei cepe verzi stau pe parchetul uzat
de la capătul scărilor. Chiar acolo. Vechi, istovite,
cu bulbi moi, nici fermi, nici albi, tăiați,
lepădați precum niște bulbi stricați. Căci
au fost drept recuzită, microfoane, scenă pentru karaoke
pentru șefii de promoție ai cursului de „viață eco”.

I-am luat de acolo, i-am pus să se odihnească pe un pat
făcut din îngrășământ, întrebându-mă de ce nu au fost salvați,
replantați, tocați, prăjiți, puși în supă, depozitați.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, la capătul
acelorași scări, un om a pus o Fedora neagră,
pătată de vopsea sau de struguri,
găurită (de fapt mai rădăcions, legumă cu tulpină
mai bătrână) pentru a reînvia, a elibera, a recicla
tinerețea sa prosperă.

Potrivită pentru scop

Ești cea mai fericită în buzunarele lui vechi;
unde este întuneric, plin de lucruri cunoscute –
hârtii mototolite, numere de telefon ilizibile
mâzgălite pe chitanțe rupte, ambalaje ce foșnesc,
monede murdare, mirosul sudorii pe degete,
mirosul ojei, mirosul unei bucății de ciocolată ce nu mai e.

Adori când bagă mâna, când dezbină haosul,
când te scoate de acolo. Prea repede, aerul e prea tăios, lumina e prea rece.
Te apucă bine; ți se mișcă tot corpul. Ai fost făcută
pentru această împreunare. Se întoarce, auzi cum oftează;
taie, macină, zgârie, presară și suflă pentru a obține forma perfectă –
exact această legătură. Treaba ta e gata; ești împinsă înapoi
în acea harababură de material, metal, hârtie.
Este acasă.

Vise reci

Visează rece, o mamă rece,
o căsuță de țară rece ca gheața, mătuși înfrigurate ce
nu au învățat trucul fericirii. Vede o poză, patru copii înfășurați
pe un ponei, al cincilea e sora lui;
a închis ochii la poză.

Visează să se scufunde, să plonjeze de pe stânci, lungul drum
spre și de la școală. Fă-ți o viață;
trimite bani acasă, de catapulte și frați mai mici,
acele guri deschise să le închizi, de la cordon
până la ghionturi; cristale ciobite, sos învechit,
fetele care ar putea să fie, acea nevoie de cuvinte străine,
acei medici unde toată lumea minte.

Ființe necunoscute, o căldură de neînchipuit,
plimbări cu motocicletă pe drumuri neasfaltate, băieți în kaki
care de abia au ajuns de peste ocean, care au fost doar
la sate, care ar da orice pentru ploaie, câmpuri, verdeață, dar
care vor lăsa o parte în spate
sub nisipurile deșertului.

Electrizare

Indiferent cât de mult stau să-l pieptăn, să-l împlânzesc,
să-l aranjez, indiferent cât de mult stau
să-l netezesc, să-l rog, să-l lipesc,
dorindu-mi ca părul meu să stea și să mă asculte,

același lucru se întâmplă. Iar cărceii, şuvițele încârligate pe frunte,
smocurile, părul lins, bretonul și smuciturile, fiecare se sucește
cu atenție, te salută încâlcit, cu cărări
șerpuite, iar eu sunt lasată cu părul răvășit,

zbârlit, așa imi port părul cifulit, coroana încâlcită
de neastâmpărata electrizare.

Fără câini desculți...(sau serviciu clienți, stil magazine de pe plajă)

Fără câini desculți; nu vă vrem soiul aici;
ne plac câinii bine încălțați; ne plac
altundeva. De asemenea, fără role, pantaloni scurți, buric la vedere, costume de
baie, tatuaje. Lăsați-vă skateboard-urile afară, dar nu sprijinite de vitrină. E valabil și
pentru biciclete,
plăci de surf și toate mijloacele de transport
fără motor. și fără zmeie.

Doar bani gheață – nu, nu cecuri, nici măcar carduri.
Nu vrem pinuri și contactless. Nu schimbăm bani.
Arăt cumva a bancă? Și nu, nu vindem timbre sau hărți
nici nu oferim indicații. Băncile și biroul de informații
sunt în oraș, dacă mai există. Urmăriți indicatoarele.
Iar poșta este în Spar. Și dacă
nu scrie că o facem, atunci nu o facem. Asta doar îmi
încurcă angajații.

Ia un număr – te vom chema. Ia câteva unelte –
sunt chiar acolo. Ai o plăcuță, numărul 28, dar
nu ai cumva mărunț? Nu am să îți schimb. Nu.
nu te pot ajuta. Sprijină-te de asta; ușa ar merge,
dacă nu, zâmbește. S-ar putea să funcționeze pe acel om
care stă afară

cu un câine,
fără pantofi.
Să aveți o zi frumoasă.

10

Fiul

Cineva undeva îi dă papucii
azi, iar el pleacă imediat, cu umerii lăsați,
cipilica îndesată pe cap pentru a ascunde
un chip ce-a fost odată frumos.

*Stop...cameră obscură, covor aspru,
ușa se închide ferm. Sunteți doar voi doi, cearceafuri umede
de febra lui, de durerea lui...fă-o să dispară – doare;
nu e corect... ești trează, încerci să îl liniștești.*

*Stop...tu și copilul acela, o baie rece într-o baie rece
dincolo de bucătăria neîncălzită, (tu, în tricou de pânză
și blugi prea evazați pentru anii optzeci), iar copilul în albastru,
salopetă cu nasturi, obraji roșii și umezi, urme
de lacrimi uscate. Ține-l strâns, ține-l aproape – ce altceva
poți face
decât să aștepti să nu mai suspine?*

Cineva undeva îi dă papucii azi:
șaptezeci-și-șapte-de-kilograme
de ranchiună și furie pleacă
cu trenul de amiază.

Rochia turcoaz

*Este drăguț, Madame. Vă place, nu?
Arătați foarte drăguț...vă place, Madame, vă place?*

Noaptea trecută ai visat o rochie turcoaz,
pe care o cumpăram împreună, pentru mine, toată pusă
într-o cutie lucioasă de carton.

Dorul de insulă își face loc precum un pasager clandestin
aflat pe drum. Acesta ar putea fi paradisul, dar totuși

suntem limitați de cer și mare. Zece zile, toate stingherite
de prea mult timp liber, de tine ce urăști cumpărăturile,

propui călătoria, în ciuda căldurii; evadezi
cu feribotul spre orașul de pe coastă pentru o terapie plătită.

Târzie, arsă, spălăcită, toate nuanțele: albastru deschis,
turcoaz deschis, de la mătase la chembrică și de la capăt,

trupul meu gol, absent, cât timp cumpăr marina franceză,
seif, deschis, doar o pungă cu mânere încâlcite.

Ne întoarcem acasă în sanctuarul nostru, pe jumătate
închis, între ape, care se plătește pe cameră, la pensiune,
Este drăguț, Madame. Vă place, Madame, vă place?

Poveste de noapte bună

Ignor email-ul și urc la etaj.
Perdelele făcute de ea sunt trase. Pe podea,
în șoaptă, ea le citește, ambii copii
se lipesc de ea precum personajele lui Shirley Hughes
aduse la viață.

Înconjurată de haine aruncate, cărți,
jucării, de olița pregătită pentru o ultimă folosire,
este o mamă bună. Alfie și Annie Rose –
povești pe care le împărtășesc cu tata, unchiul, mătușa
acestor copii, tablourile, detaliile pictate,
aproape de dezastru, de haos, esența
unei vieți alături de copii.

Nu sunt mama **mea**, nici bunica
ea ar fi putut să fie. Nu există povești despre mine,
despre cum îmi protejez spațiul, timpul, prin scurtele
mele apariții, ieșiri subtile, despre cum intru și ies
de pe scena vieții lor.

Zăpadă

Zăpada nu este mereu fină cum vezi în acele filme
unde îndrăgostiții stau și se sărută în nămeți
nu atât de adâncă încât să se scufunde,
dar cât să lovească zăpada
în jocul frivol al îndrăgostiților.

Îmi spui despre o fată, o studentă, care a locuit
în cabana prietenului tău...unde lumea schiază...
o lovitură în cap. Până când echipa
a ajuns, ea a murit,
nu era ca tine, ea schia.

Pe atunci, nu prea se purta cască, așa spuneai,
însă când oamenii auzeau asta,
se agită foarte tare, iau măsuri de precauție,
gândindu-se la fata care a murit.

Lovește zăpada cu viteză, chiar și ușor,
așa spuneai, iar impactul
e precum cel cu asfaltul.

Fluturi

Acolo stăteau fluturii,
pe tufișul acela,
pe cel mov, ca de obicei,
cel puțin așa mi s-a spus:

de tot felul - nu doar pestriți,
de varză, albi, colorați
de mai multe feluri,
gălăgioși, mulți
în roiuri,

precum această abundență purpurie,
nu atât de specială,
trebuie recunoscut,
nu ca acum aproximativ o săptămână,

când s-a produs un miracol,
un fel de fenomen botanic,
un fel de magnet,
un fel de ultimă suflare a verii.

Erau fluturi în acest tufiș,
în acest tufiș sezonier,
și ai crezut că e uimitor,
că te face fericit,
dar am fost prea ocupat să le văd, au dispărut.

Săpături

Un singur zmeu bântuie pe cer: este senin și cald: un apus perfect de pus în ramă – nu încă. Stau pe un scaun de plastic, acel fel care se strânge, cât timp tu sapi. Țin o pisică roșcată: e grea, ochi palizi, deschiși, nu îmi amintesc culoarea.

Ne plângem, amândoi, de molozul de sub iarbă, omul care a locuit aici înainte a înrăutățit lucrurile, o prostie de unelte – lopeți, furculițe, un fâraș îndoit, o cazma, eu tac cât timp tu plantezi un nuc lângă el.

Șase ani în urmă, august, dimineață, de data asta un câine, – câinele tău, cealaltă femeie despre care glumeam, cum observam de la fereastră închisă la etaj. Îți găsisem locul, ai muncit cu și printre rădăcini adânci. Când totul era gata, te-ai întins lângă ea,

plângând, iar neîndemânarea m-a prins încă o dată. Acum am desfăcut notițele „pierdute” de pe gard: ticălosul singuratic s-a întors – se oprește, cade, se abate, plutește, încercuiește și taie, încercuiește și taie.

Mamă vitregă

S-a ajuns și la asta, o capelă
împărțită în două, noi și ei, niciodată împreună...
La stânga - copiii primei uniuni;
la dreapta - văduva, (în doliu), consolată
de către urmaș.

Bocitoarele își fac apariția, își arată
dedicarea, își exprimă condoleanțele. Nu ne privim
unii pe alții, discret păstrând privirile pentru
mai târziu, haine, flori, părți
ale tradiției,

cine ce a făcut și cui. „Nu ne vom revedea,”
susține ea, acum la capăt de drum, prevede
aprope motivul pentru care ne aflăm aici,
sicriul **lui** uimitor
de mic.

Nigella

Stă întinsă pe scaunul din mașină, a fost luată
din ploaie, arată ca o clepsidră – formele ei

îi atrag atenția lui. Nu este voluptoasă, ci mai degrabă zveltă,
o formă pe care vrea să o slujească.

O numește Nigella: pare să știe că va fi
ceva nesigur, o ucenicie extinsă.

Cu fiecare încăierare și bâjbâire neliniștită
a degetelor lui nepricepute ea se întristează....dorește

ca el să o cuprindă în mișcările lui tremurânde, zgmotoase,
să învețe să facă muzică, să o facă pe Nigella să geamă.

Cuvintele sunt tot ce ne rămân...

Am așteptat, chinuit, neștiind ce să-i răspund,
la o gustare cu nativii, în timp ce ea
trecea pe aici, (un as în mimă, licențiată
în discursurile democratice),

am făcut ce a trebuit, am cumpărat chestii, am zâmbit,
am aflat cum trebuie să supraviețuiesc, trebuie să oscilez,
să îmi țin gura, încercând să îmi amintesc subjonctivul,
dorind eleganță, rafinament, altceva
diferit de apelurile ei disperate.

inteligența pe care nu o înțelegeam încă, a ei...
umanitate, doar pe ea. Îmi doream un rol secundar
alături de starul spectacolului, în timp ce *ea* mă hrănea cu
piersici crude și zemoase.

Perforator

Ascultă aici, *gălăgie*, nu lovesc mai mult decât pot.
Nu sunt special, eu sunt un gadget decent și simplu.
Nu am priză, nu am baterii incluse, nici măcar
nu am nevoie; nu mă consider vreun
tablou sau ceva încântător.
Nu îți vor plăcea formele mele; nu sunt sexy,

nu dramatizez ca o gilotină, nu sunt încâlcit ca
o mașină de cusut. Nu mă folosești doar o dată, nu sunt
primul de acest tip. Doar fac ce scrie pe cutie; nu am
aer în acea cutie.
Nu reduc stresul...nu sunt o jucărie inteligentă
pentru oameni slabi; nu ai nevoie de instrucțiuni

sau să îmi faci documente; rezist la idioți, prietenos – ia-mă,
folosește-mă așa cum sunt; nu mă lăuda lui Conran
sau Alessi; nu mă căuta într-un muzeu de artă modernă;
nu voi fi apreciat. Nu ar fi de folos să aduci
o cutie cu de-ai mei, precum un vin bun. Totuși, există
o tăietură perfectă, o precizie constantă

a acțiunii mele *gălăgioase*...pergament, timbru, folosit, stătut
Leșin! Privește-mă cum decupez cercuri în dreptunghiurile
tale fine și liniștite.

Legato-ul

Dacă tonul meu este puțin sacadato
chiar și pizzicato,
mă iertați

Nu vreau să cânt
Mikado
sau lucruri în ordine
din Ocado

sau ca lucrurile să fie
destule

dați-mi
o bravadă
acoperiți-mă în avocado

linge-l pe tot

legato

Vlăstari

Mici vlăstari – spune ea – așa, de recuperare.
Pe hol, cineva tușește; restul o ignoră.

Aici totul este gri și adesea plin de umezeală: vorbești
despre Mexic, pescuit, somn, năvod. Aici, mușcăm

strâns de frânghie, nu vrem să dezamăgim, să îți dăm
speranțe false și după aceea te lăsăm cu ochii în soare. Cameră rece,

mama ta are grijă de ce are în apropiere; în timp ce
tatăl tău jeleşte ce a fost și s-a dus. E iarnă

dar prietenul meu, cel optimist, mă sună, plin de entuziasm –
ne vorbește despre ghioceii de azi dimineață.

Salutări din Woop Woop

Woop Woop spune reclama. Înseamnă *departe*,
chiar îndepărtat. Pentru băutura mea de ianuarie,
au ieșit, din cutia de vinuri,
veniți chiar din îndepărtatul ținut sud-estic din
Oz, să găsească diferite soiuri de struguri

pentru a crea acest chardonnay spumant, fructat,
fără gust. Nu e vina mea, așa a spus cineva
conducând o furgonetă prăfuită
o mulțime de aici, de acolo, și poate

opt sute de kilometri între aici și acolo;
drum atât de cunoscut, haine și piele se amestecă
și devin unul. Deși nu ar vrea:
vorbim despre vița de vie, varietăți, nu
fructe separate...însă imaginea intrigă.

Trebuia să gust mult mai încet, (nu să înghit
așa de repede, o noapte urâtă dintr-o iarnă
care nu există), luând în considerare eforturile
acestui cârciumar ticsit, obosit care mi-a adus

o gură de soare din antipozi? *Salutări
din Woop Woop. Savurați. Savurați.*

Mănăstire

Atât de mică încât poți intra:
mare parte din ea este „privată”. Te-ai abătut de la drumul tău,
amețit, ai intrat în biserica poleită, mirosind puternic a tămâie.

Călugării se ascund, par fantome,
cu excepția celor care te văd că duci gunoiul
la pubelă, și ajungi cu jumătate de oră

înainte de închidere. Un decor perfect pentru ultime comenzi –
piatră și puritate. Păunii se aud dintr-o cușcă,
papagalii mici dintr-alta; căprioare și capre, catifelate

copite mici. Speri că sunt animale de companie, sau
doar să distreze copiii, dar aici nimic nu este
ceea ce pare a fi. Omul care îți ia banii

poate fi de orice neam, ursuz sau de cine știe când –
geamănul lui se strecoară prin spatele capelei,
îți spune cât să plătești pentru a aprinde lumânarea.

O faci oricum, te rogi pentru ceva, murmuri câteva cuvinte
pleci rapid, sperând că omul tău nu se grăbește prea tare
și stingi lumânarea.

Aveam 3 ani, o cafenea italiană, Pembrokeshire...

Ușa verde s-a închis repede, sunt afară,
prea mic să ajung la leul de bronz, dar
destul de înalt să apăs zăvorul, să miros
prajiturile care se fac, să aud zgomotele din bucătărie
și conversațiile. Nu mă pot auzi. Țopăi, sar,
suflu în palme, dar e prea rece să aștept.

Pescărușii fac gălăgie. Frunzele foșnesc. Opt pași
până în colț, iar până să pot trece –
nu sunt mașini multe. *Pot face asta* – sunt luat
în brațe de un bărbat cu mâini păroase
poartă un tricou găurit, o curea mare cu o cataramă
ce îmi înfrumusețează picioarele, mă duce

într-un castel de sticlă, marmură și metal,
unde oameni gălăgioși mănâncă înghețată
până și iarna, unde o băutură caldă nu înseamnă
o cană de ceai, dar ceva ce provine
de la un dragon strălucitor,
ceva ciudat și puțin amar...

Unde pot sta pe masă, pot mânca cuburi de zahăr,
tort, orice îmi place, pot vizita cofetarii: sunt
înțelept, prințesă, invitat special, primit cu căldură
de toți cu excepția dragonului ursuz de cafea,
care mă privește cu ură de la adăpostul
teighelei. În siguranță în acest loc *..bambino, bambino.*

Ursuleți gumați

Șase săptămâni, două linguri pline
de siropul roz, dimineața, la prânz, seara,
iar mama își usca
mâinile pe fusta ei, înaltă,
fără zgomot, până speră
că mă va vedea cum inghit, apoi pleca.

Iar, între timp,
dormeam și mergeam și făceam
umbre pe pereți în formă de urși,
sperând că vor fi cei blânzi,
cei care țin mierea.

Și în fiecare seară, tata obișnuia să vină
să stea lângă mine, și ne uitam
la vechile filme de acțiune, *Noggin the Nog*, scris de Dickens
Mai vreau, tati, mai vreau.

Și mă învăța lucruri precum –
twende baharini – care, probabil însemna,
hai să mergem la mare, în limba Swahili.
Când te vei simți mai bine, spunea. Când
ai luat toată medicația
și te vei simți mai bine.

Și după tăcea din nou, și stătea
până când urșii plecau acasă.

Acces de furie

Desigur, invidiez cel mai mult persoanele vulcanice,
uraganele care se întetesc, accesele de furie și gălăgia
care se adună fără motiv înainte de a putea
să ne adăpostim. Știam cum arată,

ne dădeam seama de forma fiecărei furtuni, veselă
aruncată precum un frisbee – măcelul unor vase
sparte – tacâmurile noastre dispar,
tot mai puține în fiecare zi. Farfuriile niciodată

nu s-au potrivit la noi. Tenisul era jocul ei preferat,
la fel și hockey-ul, dinții din față spărți de la vârsta
de treisprezece ani. Era ceva fermecător legat de
furia ei. Când era

rănită sau enervată, insultele izbucneau repede
și cu furie, spuse fără vină, loveau sub centură,
într-un mod și logică care nu se potriveau
deloc cu liniștea ei. *Eu* am scăpat lucruri de la înălțime,

rar, căni, pahare, boluri, se spărgeau pe podele de gresie
și de lemn, sau cădeau nebunește, simplu, în liniște
pe pământ, pentru a accentua puțină furie,
imită dar *nu e corect*, fă-o să înceteze, dar sunt

prea atent pentru sportul orizontal,
prea atent pentru a ține farfuriile să se învârtă.

Țesături

Îmi amintesc că tricota, nu și ce creaa,
nici pentru cine. Dar cititul o plictisea iar ea nu putea
să stea locului, nici măcar să se uite la televizor,
credea că nu distingea notele muzicale, acea muzică era, de cele mai multe ori,
irosită pe ea, și chiar dacă țesea și gătea bine,
nu prea îi plăcea să facă asta,
avea surori și cumnate care
excelau la ambele.
Nu, ea tricota.

Odată a stat în colțul camerei mele
timp de două săptămâni, își folosea permisia
ca o asistentă pentru Julieta,
făcea pe naiba în patru
ca să pot lucra liniștită
un eseu sau altul,
ținea un băiat rău
departe de mine,

sau cel puțin care nu mă iubea așa cum credea
că al ei copil *trebuie* iubit.
Desigur, s-a întors acasă; eseul
era gata,
iar eu m-am întors la el,
căci la nouăsprezece ani știi mereu ce e mai bine.

Liliac la festin

Nu aduce asta la Albert Hall, iubire!

Se apleacă zâmbind și plonjează în
timp ce liliacul atacă, planează și zboară deasupra noastră.

Prin geamul sau ușa deschisă intră unde
cântă muzica și oamenii stau,
sperând să fie distrați,

să petreacă o seară plăcută
în compania prietenilor și străinilor. Solistul
intră primul, după care

se pierde, se oprește din cântat după una sau
două note și se privește împreună cu noi, până
când cineva spune, *Stinge lumina*, așa se întâmplă,

sala și scena se află în semi întuneric,
datorită lumânărilor, iar liniștea
este întreruptă de sunetul aripilor

în timp ce liliacul mai face o buclă în aer
și iese să ne bucurăm de seara noastră.

Cinci schimburi

Dacă aș încerca să te uit, ar fi ca și cum
aș cumpăra un bilet de tren de la Aberystwyth până la
Hastings, într-o duminică sau într-o zi de sărbătoare –
serviciu de proastă calitate,
reparații continue;
aș schimba de cinci ori, m-aș opri la
Shrewsbury, Wolverhampton, Reading, Gatwick și
Brighton
m-aș strădui să trec prin toate, pe rând,
dar nu aș reuși,
progresul ar fi întrerupt, planurile mele ar fi date peste cap,
traseul meu rearanjat pe o pânză murdară
cu greșeli de scriere... jumătăți de scuze...
iar în loc să termin călătoria,
să beau o cafea, să termin
un rebus sau un Sudoku,
aș afla că am călătorit – foarte încet –
în mare cerc
înapoi
spre tine.

12 septembrie

Iar dimineața de după nu semăna
cu altele – lumea s-a schimbat complet.

Iar lumea, sau mai degrabă, acea mică parte
din lume, hotelul de lângă aeroportul Marriot,

a fost cufundat în tăcere, de către cerul gol. De-odată
au apărut stelele, nu era ceață sau vreun motor pornit,
iar noi am mers în partea opusă cerului, simțindu-ne prinși
de un infinit care ne incomoda,

un act de spaimă, precum un act divin, forțându-ne să
dăm socoteală, să ne oprim din ce facem. Iar afară
ușile continuă să se deschidă, conspirații
ale băieților de serviciu, iscoade care deja vând

acele tricouri pe care scrie „Dumnezeu să binecuvânteze America”.

Avocado

Alege-mă.

Ridică-mă, leagă-mă, negru ca smoala în palma ta,
trupul meu se curbează la cea mai mică atingere a incheieturii,
capul meu se atinge ușor de degetele tale,
eu sunt rezemat de degetul tău.

Nu mă răni.

Nu te gândi că îmi revin după ce carnea mea
se presează: vei lăsa urme pe pielea mea
dacă ești aspru – nu mă tăia dacă nu a venit timpul,
iar atunci taie-mă felii,

taie-mă pe jumătate, desparte
aceste părți gemene, moi după minute de la oxidare.
Nu uita de acel ceas care ticăie; umple-mă
cu ceva amestec de uleiuri, sau de vin
care se acrește,
pe care l-ai pregătit mai devreme.

Casablanca

Schimbă încuietorile;
aruncă toate cheile.
Ai vrut-o pe Ingrid;
dar mă tem că mă poți avea doar pe mine.

Doar ating apa,
nu mă înnece, stau la suprafață;
știi ce trebuie să știi –
nu, nu mă port urât.

Am pus un steag pe catargul lui
în penultimul cadru,
acum retrăim trecutul
și jocurile lui secrete;

pentru că grășana e răgușită –
nu mai rezistă mult;
Ingrid este alungată, bineînțeles
iar ei ne cântă cântecul.

Zeița domestică

Au trimis-o, un metru patruzeci de carne și oase,
mult mai musculoasă decât am crezut, iar gura aia,
– eu sunt încă uimit și tăcut, nu pot sta în picioare,

hormonii râvnesc atenție. La început, mă lasă fără viață,
vorbește pe față; nu se ascunde, respiră
decolorant și sulf și tot ce e mai ieftin
dintr-un pachet. E obsedată de curățenie; îi place să aibă
lucrurile la locul lor,
nu se așază, nu are timp de bărbați – *buni doar pentru un singur lucru*
și nu are nevoie de asta – niciodată mai fericită

decât cu un mop și o găleată, sau când se joacă cu un fier
de călcat cu un vârf strălucitor; pregătit pentru următoarea rundă.
Aș rupe hainele de pe ei ca să le spăl, spune ea, asta dacă nu aș avea altceva de făcut...

se strecoară prin murdărie și praf, se luptă unul la unul
cu mizeria și praful, se plânge de mârșăvia
bărbaților, materialul care se prăfuiește.

Bronz fals

Dai ușor la o parte zece ani, ușor ca niște jeansi joși,
care îți fac forme, care nu cer curea; tachinezi, vorbești
despre locurile de muncă visate – care ar fi ele?

Încă o dată adolescenți, conduși de hormoni și de prietenii
pe nesimțite, relaxate, leneșe în această noapte cețoasă de iunie.
Pilot de curse, pilot de avion, irelevanții suspectii obișnuiți...
vedetă rock, fotbalist, DJ, și eu nu vreau să părăsesc
oaza suburbiilor, plină de treburile
păsărilor, cu insecte puse pe rele și înconjurată de
sunetele mașinilor, casele sfinte.

Iar unul dintre voi sugerează, viclean, privindu-mă fix în ochi
recepționar la acel solar, și că, poate,
dacă lucrează mult, zâmbesc mult, sunt promovați
și pot folosi aparatul de bronzat, transformă pielea albă
și o fac să pară imbrățișată de soare. Aduc vin,
tirbușon, pahare, pielea mea este încălzită de conversații,
și de așteptările inerte.

Nou-venită

M-am întors acasă, sunt neliniștită și supărată, nu vreau să șterg urmele de nicotină de pe degete, port posac aceste urme ale schimbării mele, nu mai sunt aceeași fetiță drăguță, neînsemnată ca o pereche de șosete scurte sau ca un semn perfect. Unde să mă duc, să mă laud cu această nouă experiență? La bar. Apoi la apartamentul surorii mai mari a unui necunoscut.

Adevărul este că: sunt doar un pește mic, aruncat fără efort într-un lac rece și întunecat. Nu pot să îi văd malul, sau ceilalți locuitori, nici nu știu dacă sunt prietenoși. Am băut, dar nu mi-am dat seama cum funcționează biblioteca. Prea teamă să întreb. Plâng pe melodiile trupei Blake – seminariile sunt pline de teroare.

Poate săptămâna viitoare, „Marile Speranțe” chiar dacă nu mă vor ajuta pe mine, îmi vor da ceva despre care să cânt, altceva decât Experiență.

Rafale

Dintre așternuturile mele văd prea mult vânt
în acei pomi. Se zbat și lovesc,
insistă să mă uit, se întind până
nu se mai poate. Până se rup. Nu îmi spune

că ai plecat pe mare azi. Am recunoscut cumva asta? Pune
și vântul pe lista lucrurilor de care mă tem. Patul meu
se îngustează. Îl mențin ordonat. Dacă harta mă va avertiza
că se văd dragoni, nu mă opresc. În patul meu cu cap de bronz,

aflat în camera mea înaltă – un așa pat, așa o cameră
exact cum am visat...într-o casă dintr-un loc
spre care mă tot împiedicam. Dar tu nu ești acolo.
Spune-mi că doar ai mers să te uiți la barca ta,

ai batut-o puțin pe-o parte,
ai fost suflat acasă.

Nu cred că se află aici

Din ce în ce mai frig, soarele de-abia strălucește
printre formele norilor – e lumină dar nu e cald;
ne dăm seama de-abia pe drum cât de puțin ne potrivim
cu biserica de pe vârful dealului,

care strălucește, singură în propria bulă de ozon.
Iar pe trepte, se află, din nu știu ce stat african,
băieți Michelin, cu dantura stricată, voce ascuțită,
o versiune mai proastă filmului Regele Leu

fire de textil drept brățări, încearcă să
se încălzească, să facă ceva euro. Ne bucurăm
să fim rași de bani. Azi, nu vreau să intru
acolo, să fiu acoperit de cupole – nu cred
că mă va primi oricum, așa că mă holbez la priveliștea neclară,
mă joc de-a ghicitul țărilor cu pelerinii,

privesc băieții brățară în acțiune și sunt încurajat
de către țipătul din depărtare.
Dumnezeu nu e aici azi; asta e.

Tatăl lui Jennifer

Tatăl lui Jennifer are o pasiune. Tatăl lui Jennifer se plimbă în fiecare după-amiază până la finele unui gazon tuns, iar el deschide ușa unui mic atelier de case pentru păpuși, intră și închide ușa după el. Acolo, el pictează, cu precizie și delicatețe, nu pentru a fi expodate sau pentru a le vinde.

Doar așa. Iar tatăl lui Jennifer are un chip lung și palid și păr rar și alb, nicio trăsătură de-a lui nu este specială, dar nici nu sunt puse la întâmplare. Mama lui Jennifer este robustă și dreaptă, are un chip prea brăzdat de timp, un chip cu semne și cicatrici. Ea face

sandvișuri subțiri fără crustă. Jennifer, care preferă partea mamei, pleacă cu un semn pe față într-o dimineață la școală – de la un fel de gândac. Zvonurile au împânzit curtea doritoare de ceva nou. Tatăl lui Jennifer ar fi luat-o prin iarbă până la magazie, și-a luat piticii pictați și a plecat cu amanta lui balerină undeva mai frumos decât aici.

Pisici la ceai

Uite cum mergi, Indigo Abednego, încet și frumos.
Shadrach, Meshach, pisici negre,
răsfățate. Să vedem ce au –
bucăți de față de masă, încălzesc oala,
ceai din frunze adevărate. Îl numim conservă de jeleu.
Mama are de toate: scoate – pisici indigo,

noi, copiii, stăm jos și ne uităm. Le ascunde într-o cutie cu prosop;
le curăță, le alăptează, prea mici, prea fragile
pentru a le lua în brațe. Sandvișuri în formă de triunghi
fără crustă, lipie cu unt, biscuiți, chec cu gem:
mai mult pentru fundurile umede: litiera-i plină.
Cremă de ciocolată. Shadrach, Meshach, vă duceți

într-un sac de pânză. Abednego.

Obiecte pierdute

Sunt sfântul protector al celor care pierd marmură,
al celor care tot caută sau care tot extrag, duhul celor pierduți,
al diferitelor forme de miscelaneu,
al accesoriilor sportive
puse în locul greșit, care s-au pierdut, îngropat, camuflat.

Sunt urmăritorul celor ascunse,
alungate, nevăzute - pixuri, ochelari, cărți
uite în avioane sau în trenuri. Bani din buzunarele
gecilor care urmează să fie curățate. Mă întorc,
îmi amintesc - pe unde m-am uitat sau nu.

Sunt un semnal de alarmă,
care sună după cei care pleacă,
oferă portofel, pașaport, bilet, chei.
Bărbații pe care îi iubesc nu țin la lucruri.
De ce ar trebui să o facă curajoșii vânători? Mă au pe mine.

Cârțița

Pe scările tocite o găsim întinsă
precum pisoiul Felix din desene, cu blănița ciocolatie,
cu năsuc ca un sfincter,
și degetele plictisite de pianist.

Tata prindea cârțițe. Le prindea
în saci de pânză, era plătit pentru fiecare câte un bănuț,
așa cred. Totul devine neclar odată cu ferma
rece și neprimitoare, fără autobuz școlar,

anii dinaintea războiului, și cum trebuia
să fiu recunoscător pentru ce am avut. În schimb,
am vrut mai mult, am vrut căldură,
ca ceva să existe între

liniște și predică, totul pentru un tată
care zâmbea și plătea facturile, a cărui furie
nu a fost lipsită de pasiune.

Fără flori

Ne spune să nu trimitem flori, unde să parcăm,
iar noi trebuie să fim mișcați, unde să ne trimitem bani,
pe care îi împărțim egal, între asistentele Macmillan
și rugămintea bisericii de a repara acoperișul. El e calm,
subestimat. Fug de impulsul instinctiv
de a striga *Nu! Nu ea. Nu!* referindu-mă la mine – *nu mă*
lăsa să plec așa, prea politicos; oferă-mi ceva precum
o fanfară.

Cumpără acei crini, nu prea eleganți, dar da,
curăță praful gros de pe ei. Am aflat
ca ajută să jelești. E un mod bun de a te detașa. Există o cale
între „*Bună*” și reprimare. Plâng puțin,
pentru ea, pentru el, pentru mine, pentru imoralitatea crudă.

Trec pe lângă neîngrijiții trandifiri albi, cu un parfum
puternic, și cei mai în vârstă, aproape au ieșit... absența
încă este pierdută dar mulțumește cuiva
că nimic nu stă în loc.

Întâlnire cu localnicii

Ai uitat părul bogat, mustățile precum
luptătorii stăruitori pentru libertate, acea amenințare
că va crește peste tot, păr care va ajunge
până pe spate – *era înotător*
și spunea că asta e tot ce fac – se făceau pe spate
pentru a susține slipul și să alunece prin apă.
În afara elementului său el ți se părea nesigur.

De la geamul unui Fiat Panda se vede o mână apucând
un cârlig, lovindu-l de mașină, pe pistă,
pe pământ. Strigă și fluieră
după oi și capre care stau nemișcate, hionărind
pe drum în fața lui: cealaltă mână era
când pe volan, când pe trabuc. Ești atent
la picioarele lor subțiri,

la blana lor lăptoasă...*acel loc din capul tău*
care te ajută să distingi oile de capre. Să nu crezi
că vor fi prietenoși; până la urmă, stai cu oameni
care au îndrăznit să îi hrănească pisicile. Aerul este plin
de salvie sălbatică, sare și miros de flori. Și clopoței,
cântecul lor metalic,
și pe acesta l-ai uitat.

Scoici și fuste cu volane

Te agiți devreme, ești neliniștit. O cută se desface
dintr-o fustă portocalie cu volane, să nu uităm de ruptura
din tartan roșu, ambele pliate de la șold, fustele
unei copile care dansează: trebuie să le repari, să le faci
noi-nouțe; le faci de mână, urât și încet.
Nu ai voie să folosești mașina, lasă-ți ochi să se închidă,

cotrobăie prin vise, ia un ac și coase,
coase, o fată o bucățică roz, un tricou roșiatic,
pantaloni scurți albi cu o bandă tare, de culoarea
cireșelor. *Grăbește-te*, spune ea, *nu pot ieși la joacă
așa*, am mers mai departe spre Sherwood Forest,
sau bucătăria Cenușăresei; îmbraci starul

care știai că ar trebui să fie ea; sunt mărgele și scoici,
scoici adevărate, prinse aproape în zigzag
de o rochie pe care vrei să o repari,
te enervează firul fragil,
iar tu trebuie să termini până dimineață.

Șerbet de lămâie

Cât am fost gravidă cu tine, pofteam la șerbet de lămâie:
suspans greu, apoi le desfăceam,
plimbam limba afară și pe interior,
înfruptându-mă din lămâie, acidul lor izbucnea,
uscându-mi gura nerăbdătoare.

Iar când punga, maro sau albă, era goală,
o întorceam pe dos, verificam
așa zisele bucățele de lămâie,
lingeam hârtia până se uda. Cât sarcina înainta,
îl trimiteam să cumpere și mai multe. Lua străzile la pas

la miezul nopții, magazinele erau goale.
Când îl întrebam, dădea din umeri, zicea că
nu e mare lucru, că bunica ta
mânca cărbuni. Până data viitoare
eram prea obosită pentru pofte la miezul nopții.

Ultima noapte

Ultima noapte, de-abia al doilea pachet
de care am avut parte vreodată, o trupă de oțel cântă.
Stăm sub stele, ușor încălziți de
rom, aromă exotică, aștepăm ca cineva

să înceapă să danseze. Dar nu se întâmplă așa. Vârstele
rușinate trec pe lângă mulțimea care se agită, așa
că stăm cuminiți. Dansăm, simțind o dezaprobare
clară din partea unui grup din Surrey care

s-au luat de tatuajul fiului nostru, care ne-au văzut fiica
sărutând un ospătar de culoare. Nimeni nu se încumetă.
Iar până la ora două rămân doar eu, fără pantofi,
umezeala se simte pe

linia umerilor, iar mulțimea face ce știe,
pe când trupa, aproape obosită, continuă să cânte.

Cer de iarnă

Apar doar o dată pe an, sicrie de carton
ale fructelor adevărate, mandarine și lămâie,
coaja curată, toate pentru a-și observa
imperfecțiunile, dulce-acrișor. Doar
de Crăciun. Apar odată cu smochinele
și curmalele, furculiță de plastic inclusă.

Șoapte nerăbdătoare că vom primi cadouri;
mai multe urmează să vină. Chiar și când ai ținut post,
înțelepți vin agale la tine
de undeva din est. O jumătate de cerc
de lămâi îndulcite sunt agățate aici în seara asta;
îndemn pentru cei ce au cadouri, semnal în spate.

Duhul din lampă

O casă este gata doar atunci
cand plecăm. Ne mutăm de la o idee la alta.
Ăsta urmează un șablon; primesc o bucătărie
când se înalță pereții – o bucătărie cum numai
în vise întâlnești, cum se văd în cataloage; caldă și primitoare.
Dar stricată de acea privesc, patul de flori de jos,
plin de jucării uitate, buruieni, rezidurile unei
vieți de familie. Îl curățăm, muncim din greu într-o
după-amiază rece de toamnă, îngropăm bulbii pe care nu îi vedem,
dar găsim o sticlă cu dungi verde smarald.

O spăl, o pun lângă altele pe pervaz
unde se joacă lumina. Apoi visele încep să își facă apariția,
șoptind și murmurând, urcând ușor
pe scări, strigându-ne numele, dar camera
e mereu goală. L-am lăsat liber, spune copila mea,
l-am eliberat; e precum duhul acestei case.

Așa, tot impachetat, motoarele pornite, ne aflăm din nou
pe drum, amândoi ne oprim, iar cu o singură unealtă în mână,
o lingură veche, facem o groapă de mărimea unei sticle,
și punem duhul înapoi.

Sticla cu apă caldă

Vezi tu, sticlele cu apă caldă se răcesc
draga mea, iar aici, în toiul
unei nopți senine, pline de stele cu
o lună în descreștere și zori reci, a mea,

(în costumul uzat de urs albastru), își reneagă
numele. O împing prin spațiul
dintre cearșaf și capul patului, degetele de la picioare
încleștate de frig. Nevoile mele sunt simple –

doar tu, emanând căldură așa cum știi tu,
aprinzând scânteii, ținându-mă la cald.

Cântec de leagăn

Mi se spune că sunt o mamă bună, nu ca
altele. Ar trebui să mă enervez
foarte mult ca să pot să-i ating pe copiii mei
cu un deget. O mică atingere
ar fi...lăsat cu greu vreun semn. Nu vreau
să-i rănesc. *La culcare, la culcare, la culcare.*
Eram sătuli de la mâncare și da, puțin vin,
aveam un pic de timp pentru noi, adulții. Ne bucuram

până la miezul nopții. Dar a căzut- nu era rău să o pățească
acasă. Bunicuța de alături; podele moi, covoare.
Metal și marmură și gresie în acest apartament sângeriu.
Podea cu sânge – ce să mai faci acum?
Era peste tot, sărea, pătea, țâșnea. Pe mâinile mele.
Părul ei. Acel zgomot. Ceva de curățat, să îl faci să se
oprească, să dispară – okay, lângă, o pernă.
Cu așa ceva *tu* ai fi oprit sângerarea.

Alții s-ar fi îngrozit; nu ar mai fi
joacă, nu ar mai fi petreceri...
podea, apartament, om plin de sânge – culcă-te.
Culcă-te. Ne distrăm până la miezul nopții.

Nu am luat cina în Islamabad

Desigur, el știe că s-a întâmplat ceva,
papionul e făcut la perfecție,
zgomotul e cumplit, atât de tare
nu a auzit niciodată, dar, pe urmă, tăcerea

plină de fum l-a îngrozit și mai tare. Se grăbește
înapoi, jacheta subțire de oraș era proaspăt
pătată de culoare, firmei Merc,
îi pare rău de cele întâmplate, îl consolează

sunetul, își protejează strălucirea de oglindă
a acelor pantofi, calcă pe vârfuri pe lângă o băltoacă
ce se întinde la marginea trotuarului: iar o mână
pe jumătate încordată se desface. I se face rău,

se întinde după locul pasagerului, se strecoară
pe lângă, conduce pe sub cerul înstelat al nopții,
nu și-a luat masa, scena se derulează de la capăt,
din nou, pentru totdeauna.

Odă vulpoiului

Uau! Coada ta faimoasă, pufoasă, jucăușă și lucioasă,
ridică întrebarea – sunt fabulos, sunt *fantastic*?
Ești cumva Infernul? Acum sunt înrobită

de acea iuțeală, de curbura minunată a spatelui tău,
de înfoierea pieptului tău până la gâtul puternic,
de acei dinți lungi și galbeni, acei ochi aurii somnoroși,

labele frumoase, ușor curbate. Stai așa: de-abia aștept!
Sunt uimită până peste cap de acel miros ca de mosc,
sexy și subtil, care promite

mai mult: sunt vulnerabilă în fața calmului tău,
acel *je ne sais qui* al tău. O privire scânteiată, o singură
facă albă și sunt cumva prinsă;

absorbită de acel parfum, acea coadă, acele șarmuri perfecte,
voi fi văpaia ta, vulpoaica ta, prostituata ta.
O, vulpoi, vulpoiul meu!

În această dimineață

În această dimineață,
un băiețel stă aplecat pe pământ și desenează
cu o piatră ascuțită,
doi copii care stau
la picioarele unui copac, privind în sus. Un al treilea
descurcă un zmeu.

Aerul e parfumat,
dulce și greoi. O sută șaptezeci
de milioane de oameni așteaptă.
Este a treia zi
de doliu. O înmormântare pe fugă, un doliu pe fugă. Când
ea a murit, totul s-a întâmplat

foarte grăbit...*ar fi putut fi*
a oricui, oricine, o zi grea, nu
această zi, înnorată,
respirația parfumată
a unui continent, zmeu pe cer, petale
împrăștiate în praful cald.

Translation
Café

Nr 233

Poeme și interviu cu poeta Simone Mansell Broome
traduse în limba română de
Elena-Alexandra Papadopol,
absolventă MTTL

54

Simone Mansell Broome

Interviu de Elena-Alexandra Papadopol

Elena-Alexandra Papadopol: How do you see the world we live in today? From where do you come and where are you headed?

Simone Mansell Broome: I see the world today as frightening and unpredictable; everything we took for granted as solid and substantial has become fluid. It is impossible to predict or to plan; however, for me personally the current state of affairs has given me the time to step back, to think and to create more. I have no idea where I'm heading but it will involve much more writing. I've come from a very busy, hectic place even though I live in a quiet rural environment.

Elena-Alexandra Papadopol: What keeps you close to poetry? What motivates you to write?

Simone Mansell Broome: I have always been drawn to poetry and love the sound of it and the patterns in it. Writing for me is primarily made possible by time – if I have time and headspace I write, but it's the observation of minutiae and the love of rhythm which motivate me.

Elena-Alexandra Papadopol: Cum vezi lumea în care trăim? De unde vii tu și încotro te îndrepti?

Simone Mansell Broome: Lumea de astăzi o văd drept înfricoșătoare și imprevizibilă; orice lucru pe care l-am crezut rezistent și durabil s-a sfărâmat. Este imposibil să prezicem sau să plănuim; totuși, pentru mine personal, situația actuală mi-a oferit timp să mă detașez, să reflectez asupra unor probleme și să creez mai mult. Nu am nicio idee despre unde mă voi îndrepta dar, cu siguranță, va prespune mai multe creații literare. Provin dintr-un loc foarte aglomerat și agitat chiar dacă locuiesc într-un mediu rural.

Elena-Alexandra Papadopol: Ce te ține aproape de poezie? Ce te motivează să scrii?

Simone Mansell Broome: Mereu am fost atrasă de poezie, de ritmul și forma acesteia. Timpul mi-a dat șansa să scriu – dacă am timp și sunt în stare, scriu, dar ceea ce mă motivează să scriu este observarea detaliilor și pasiunea pentru ritm.

Elena-Alexandra Papadopol: Do you remember the first poem that you wrote? What inspired you?

Simone Mansell Broome: I'm not sure about whether it was the first poem but I do remember a rhyming poem I wrote in Junior School when I was perhaps 8 or 9 – it was a piece of narrative verse about two imaginary Irish children – Oonagh and Brendan. I must have been reading something about Ireland, but it was the old-fashioned way of farming life which inspired me.

Elena-Alexandra Papadopol: Do you still find yourself in the first poems you wrote?

Simone Mansell Broome: The next poems I remember writing were romantic, confessional outpourings in my mid-teens. Quite dreadful really. No, I'm not so self-obsessed and I'm generally much happier. But there is one freestyle poem I wrote when I was about sixteen that I remember phrases from – it was a kind of coming-of-age poem and was based on Miranda in Shakespeare's 'The Tempest'.

Elena-Alexandra Papadopol: Do you feel like your poetry has evolved over

Elena-Alexandra Papadopol: Ți amintești prima poezie pe care ai scris-o? Ce te-a inspirat?

Simone Mansell Broome: Nu sunt sigură că a fost prima poezie, dar îmi aduc aminte că am scris un poem cu rimă pe la vârsta de 8 sau 9 ani – era un vers narativ despre doi copii imaginari irlandezi – Oonagh și Brendan. Cred că citisem ceva despre Irlanda, dar a fost ceva legat de vechiul stil de viață de la țară care m-a inspirat.

Elena-Alexandra Papadopol: Încă te regăsești în primele poezii pe care le-ai scris?

Simone Mansell Broome: Următoarele poezii pe care le-am scris au fost de dragoste, declarații de dragoste de prin perioada adolescenței. Cam teribile, cei-i drept. Nu, nu mai sunt atât de egoistă ca atunci, sunt mai fericită. Dar am scris o poezie în stilul liber pe la vârsta de șaisprezece ani din care îmi mai aduc aminte ceva - era un fel de poezie de afirmare la acea vârstă și era inspirată de personajul Miranda din piesa „Furtuna” de Shakespeare.

Elena-Alexandra Papadopol: Crezi că poezia ta a evoluat de-a lungul anilor?

the passing of time? If so, how?

Simone Mansell Broome: Over the last sixteen years, (since I started writing again), my poetry has evolved. There is less rhyme and more internal rhyme. There is less humour although it still pops up! There is less overtly 'performance poetry' but I have discovered that, if given a topic or theme (and a deadline) I can more-or-less write about anything. I just need to find the human interest, the emotional hook to get me started.

Elena-Alexandra Papadopol: What do you like to read in your spare time? What other genres authors do you love the most?

Simone Mansell Broome: I like novels but cannot cope with huge numbers of characters. I need a smaller number in order to relate to them and care about them. I admire flash fiction in bitesized chunks too. Also biographies.

Elena-Alexandra Papadopol: When and how do you start writing? When do you feel most inspired?

Simone Mansell Broome: The answer to these two questions is all about time. For the last few years I've been very

Dacă da, cum?

Simone Mansell Broome: De-a lungul ultimor șaisprezece ani (de când am reînceput să scriu), poezia mea a evoluat. Există mai puțină rimă și mai multă rimă îterioară. Există mai puțin umor, deși încă își face puțin loc pe acolo! Nu mai există atât de multă „poezie de scenă” dar am descoperit că în cazul în care primesc un subiect sau o temă (și un termen limită), pot să scriu cam despre orice. Tot ce trebuie să fac este să găsesc interesul și inspirația pentru a începe.

Elena-Alexandra Papadopol: Ce îți place să citești în timpul liber? Ce alte genuri îți plac cel mai mult?

Simone Mansell Broome: Îmi plac romanele, dar nu pot să mă descurc cu numărul mare de personaje. Am nevoie de un număr mai mic pentru a mă regăsi în ei și pentru a mă atașa de ei. De asemenea, îmi plac ficțiunile scurte. Și biografiile.

Elena-Alexandra Papadopol: Când și cum îți place să scrii? Când te simți cel mai inspirată?

Simone Mansell Broome: Depinde de timp. În ultimii ani, m-am implicat foarte mult în afacerea familiei. Trebuie

involved in our family business. I need to give myself permission to write and carve out a little space where it can start to happen. But ideas can come any time and anywhere.

Elena-Alexandra Papadopol: How long does it take for you to write a poem? Do you get it right from the first time?

Simone Mansell Broome: It varies hugely and no, never. Notes first or a few key phrases, then a draft. When I have a rough draft I start typing. But sometimes there's a huge time gap between the notes and the first draft.

Elena-Alexandra Papadopol: How do you deal with the writer's block? How often do you find yourself in this spot?

Simone Mansell Broome: Once I have absolved myself from a ridiculous feeling of guilt about writing rather than doing something else, there isn't a block.

Elena-Alexandra Papadopol: What is your favorite time of the day and why?

Simone Mansell Broome: Evenings in spring and summer because of the light, the air and the sunsets.

Elena-Alexandra Papadopol: If you

să îmi ofer timp să scriu și să mi se facă dor să am un loc de unde pot începe. Ideile vin oricând și oriunde.

Elena-Alexandra Papadopol: Cât de mult durează să scrii o poezie? Îți reușește din prima?

Simone Mansell Broome: Depinde foarte mult și nu, niciodată. Mai întâi notițe sau câteva fraze, apoi o ciornă. Când am o mică ciornă, încep să mai scriu. Dar, câteodată trece mult timp de la o notiță la o primă ciornă.

Elena-Alexandra Papadopol: Cum te descurci cu blocajul scriitoricesc? Cât de des te găsești în acest impas?

Simone Mansell Broome: Imediat cum am lăsat vinovăția la o parte și încep să scriu în loc să fac altceva, nu mai există blocaj.

Elena-Alexandra Papadopol: Care este timpul preferat al zilei pentru tine și de ce?

Simone Mansell Broome: Serile de primăvară și vară datorită luminii, atmosferei și apusurilor de soare.

Elena-Alexandra Papadopol: Dacă ai

had a magic wand, what would you do with it? What would you change in your life and/or this world?

Simone Mansell Broome: I would do something about climate change. This is the single largest crisis facing humanity and our world. Everyone would drive electric cars. The public transport system would be efficient, plentiful and 'green'. We would reverse deforestation. The ice-caps would stop melting and not a single more creature would become extinct. We would all be vegan. Compassion and empathy for all life would be the norm and not the exception. And personally, if I relived my life, my mother would not have died suddenly and without warning when I was 21. She would still be alive now.

Elena-Alexandra Papadopol: What is your favorite childhood memory and why?

Simone Mansell Broome: Eating ice-cream in the Italian café owned by friends of my parents, and then later, from my teens onwards, the feeling of excitement whenever leaving England to come to Wales.

Elena-Alexandra Papadopol: If you could visit the world, where would

avea o baghetă magică, ce ai face cu ea? Ce ai schimba în viața ta și/sau în această lume?

Simone Mansell Broome: Aș face ceva legat de schimbările climatice. Este singura cea mai mare criză cu care se confruntă umanitatea. Toată lumea ar conduce mașini electrice. Sistemul public de transport ar fi eficient, ar predomina și ar fi „verde”. Pădurile ar fi readuse la stadiul inițial. Calotele glaciare nu s-ar mai topi și nicio specie de pe pământ nu ar mai dispărea. Toți am fi vegani. Compasiunea și empatia ar reprezenta normalul și nu excepția. Iar din punct de vedere personal, dacă ar fi să îmi re trăiesc viața, aș face ca mama mea să nu moară brusc când aveam 21 de ani. Ar fi în viață acum.

Elena-Alexandra Papadopol: Care este amintirea cea mai dragă din copilărie și de ce?

Simone Mansell Broome: Atunci când mâncam înghețată la cafeaneaua în stil italian care aparținea unor prieteni de familie, iar mai apoi, din adolescență, sentimentul pe care îl aveam de fiecare dată când plecam din Anglia spre Țara Galilor.

Elena-Alexandra Papadopol: Dacă ai putea să vizitezi lumea, unde ai merge

you go and why?

Simone Mansell Broome: I've done a lot of flying around the world, mostly for business but also for pleasure. Now, I'd like to explore parts of the British Isles I don't know very well – see the Northern Lights from Orkney and Shetland, go round the whole of Ireland in a camper van, travel around all the islands of the west coast of Scotland.

Elena-Alexandra Papadopol: What do you love the most about your job?

Simone Mansell Broome: I'm not sure what my job is. I've had many jobs and been a teacher and a businesswoman. As a child I wanted first to be a vet, then an actress, and then I wanted to write – but never thought it could be described as a 'job'. Whatever I've done and whatever I do, the important aspect is the human interaction, the communicating and building a rapport with someone, (whether that someone is a client, a guest, an audience member or a reader).

Elena-Alexandra Papadopol: What would you had done if you hadn't been an author?

și de ce?

Simone Mansell Broome: Am călătorit mult prin lume, de cele mai multe ori în interes de serviciu dar și de plăcere. Acum, mi-ar plăcea să vizitez părți din Insulele Britanice pe care nu le știu prea bine – să văd Aurora Boreală din Orkney și Shetland, să vizitez toată Irlanda într-o rulotă și toate insulele de pe coasta vestica a Scoției.

Elena-Alexandra Papadopol: Ce îți place cel mai mult la locul tău de muncă?

Simone Mansell Broome: Nu știu exact care este locul meu de muncă. Am avut multe de-a lungul timpului, am fost profesoară și femeie de afaceri. Când eram mică, îmi doream să fiu mai întâi medic veterinar, apoi actriță, iar apoi am vrut să scriu – dar niciodată nu am crezut că îl voi considera „loc de muncă”. În orice am făcut, în orice fac, cea mai importantă este interacțiunea umană, comunicarea și construirea unei relații cu o persoană, (indiferent că acea persoană este un client, un invitat, un membru din public sau un cititor).

Elena-Alexandra Papadopol: Ce ai fi făcut dacă nu ai fi fost scriitoare?

Simone Mansell Broome: I think of myself as someone, (a woman with strong Welsh roots), who writes and has to write. It's a bit like breathing. I could have done, and have done, lots of things to earn my living but the writing wouldn't have gone away.

Simone Mansell Broome: Mă consider drept o persoană (o femeie cu rădăcini puternice din Țara Galilor) care scrie și care trebuie să scrie. Este precum aerul pe care îl respiri. Aș fi putut face orice, și am făcut asta, o grămadă de lucruri pentru a-mi câștiga existența, dar niciodată nu aș fi renunțat la a scrie.